

РЕШЕНИЕ

№ 773

гр. Бургас, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Кристиян Ант. Попов Въззивно гражданско дело № 20232100500805 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК. Образувано е по въззивна жалба подадена от И. К. К. с ЕГН *****, против Решение № 577 от 15.03.2023 г. по гр.д. № 7403 по описа за 2022 година на БРС, с което е отхвърлен предявения от въззивника иск по чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ срещу Прокуратура на Република България, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 20000 лева обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 16.11.2022 г., до окончателното плащане на сумата.

Жалбоподателят излага съображения за неправилност на поставеното първоинстанционно решение. Оспорва се фактическата обстановка приета от първоинстанционния съд, като се твърди че изводите не е приложил правилно закона. Аргументирано е становището, че дори и наказателния съд да е наложил наказание под специалния минимум в нормата на НК, вземайки предвид продължителността на наказателното производство, то това не представлява достатъчно компенсиране, поради което и иска се явявал основателен. В подкрепа на тази теза е цитирано Решение от 10.05.2011 г. на ЕСПЧ по делото "Димитров и Хамънов" срещу България (обединени жалби № 48059/06 и № 2708/09). е което съдът е разгледал въпроса относно

редуцирането на наказанието и е приел същото като неефикасно средство за компенсация на прекомерно дългия срок на наказателното производство. Твърди се, че начало на воденото срещу К. производство се счита датата 09.07.2004 г., когато е извършено първото процесуално следствено действие по отношение на К., като е цитирана и практика на ЕСПЧ в този смисъл. Аргументирано е, че от събраните по делото доказателства безспорно е установено, че забавянето на производството се дължи основно на поведението на органите на досъдебното производство, а не както е приел и районния съд, че се дължи и на поведението на подсъдимия което било причина за отлагане на производството по делото поради депозиране на множество жалби и предявяване на различни искания. Моли се за отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявения иск в цялост. Претендират се разноски и не се сочат доказателства.

В срок не е подаден отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна.

Въззивната жалба е допустима, подадена в законовия срок и отговаряща на изискванията на чл. 260-261 ГПК.

При служебната проверка по чл. 269 ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Съдът като прецени материалите по делото, прие следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба подадена от Производството е образувано по искова молба на И. К. К. срещу Прокуратура на Република България.

Твърди се, че преписка № 889/12.07.2004 г. по описа на V РУП – Бургас е образувана по повод подадена от А. жалба. С присъда от 25.02.2020 г. по НОХД № 3320/2017 г. на СНС К. е признат за виновен по внесеното му обвинение и му е определено наказание, като присъдата е обжалвана и с решение № 70/28.04.2021 г. на ВКС окончателно е потвърдена. След приключване на наказателното производство К. е подал заявление до Министерство на правосъдието да бъде компенсиран на основание чл. 60а, ал. 3 ЗСВ със сумата 10000 лева за претърпени вреди от прекомерната продължителност на производството, но заявлението му е отхвърлено. Производството е продължило 16 години, 9 месеца и 1 ден от образуване на следствено дело № 863/2004 г. по описа на ОслО при ОП – Бургас на 27.07.2004 г., като от тях е било в органите на досъдебното производство 12 години, 8 месеца и 18 дни. С това е нарушено изискването на чл. 6, § 1 КЗПЧОС за разглеждане на делото в разумен срок без обективно оправдание за тази продължителност.

Ответникът е оспорил исковете по основание и размер. Посочил е, че К. е бил привлечен като обвиняем на 11.06.2009 г. и до влизане в сила на присъдата на 28.04.2021 г. е изминал период от общо 11 години, 10 месеца и 7 дни. В този срок се включва и съдебната фаза на процеса, като ищецът носи отговорност за забавянията. Разумността на срока зависи от конкретните обстоятелства по делото, като следва да се отчете и обстоятелството, че

ищецът е обезщетен чрез намаляване на наказанието от съда по изричен и измерим начин. Изложени са доводи, че размерът на иска е изключително завишен.

За да се произнесе по въззивната жалба, настоящият съдебен състав обсъди доказателствата по делото, във връзка с доводите на страните, при което приема от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 269, изр. второ ГПК, разгледано във връзка с чл. 6, ал. 2 ГПК, по отношение проверката на правилността на първоинстанционното решение, въззивният съд е обвързан от изрично посочените във въззивната жалба въпроси, чието разрешение е провокирало въззивниците да поискат преразглеждането им.

Воззивният съд, като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквата е изложена в обжалваното решение. Районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими доказателства, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях. Във въззивното производство не са ангажирани допустими доказателства, които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа обстановка, поради което настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл. 272 ГПК, като не е необходимо да се преповтарят отново всички събрани пред районния съд доказателства.

На основание чл. 26 ал. 1 ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6 § 1 от Конвенцията. Според чл. 26 ал. 2 ЗОДОВ, исковите по ал. 1 се разглеждат по реда на ГПК, като съдът взема предвид общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора.

Разясненията в цитираното Решение от 10.05.2011 г. на ЕСПЧ по делото "Димитров и Хамънов" срещу България са обобщаващи за мерките предвидени в българското законодателство относно компенсирането на осъдения при наказателно производство продължило извън разумния срок по чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Тълкуването заложено в мотивите на цитираното решение има конкретно проявление в отделните случаи и мотивите изложени от БРС в обжалваното решение не противоречат на изводите на ЕСПЧ.

ЕСПЧ констатира, че разпоредбата на чл. 55, ал. 1 НК на Република България не представлява изрична законодателна мярка за редуциране наказанието във всички случаи, когато правото на подсъдимия по чл. 6, § 1 от Конвенцията е нарушено. Въпреки това е прието, че в определени случаи наказанията са редуцирани на това законово основание, в случаите в които производството не е приключило в разумен срок. Посочено е, че в казуса по

делото "Димитров и Хамънов" срещу България, при индивидуализацията на наказанието на Хамънов при условията на чл. 55, не е взета предвид продължителността на производството извън разумния срок.

От мотивите на ЕСПЧ по делото "Димитров и Хамънов" срещу България става ясно, че е допустимо и е възможно компенсирането на подсъдимия при протекло наказателно производство извън разумния срок, когато продължителността на наказателното производство изрично е взета предвид и е обусловила приложението на чл. 55 НК. Точно такъв е настоящия случай. В присъдата по НОХД № 3320/2017 г. на СпНС и мотивите към нея, е отчетено именно продължителността на производството извън разумния срок, като е определен размер на наказанието лишаване от свобода под минималния размер, предвиден за съответното престъпление. Това обстоятелство е взето предвид и при потвърждаване на присъдата от Апелативния специализиран наказателен съд. Ето защо настоящата инстанция споделя аргументите на районния съд, че претърпените от К. неимуществени вреди са репарирани в пълна степен при определяне на наказанието под специалния минимум на чл. 213а, ал. 3 НК при условията на чл. 55, ал. 1 НК.

С оглед констатацията, както на районния съд така и на настоящата инстанция, че действително наказателното производство е продължило извън разумния срок е безпредметно обсъждането на възражението на въззивника дали този срок започва да тече от 09.07.2004 г. или 11.06.2009 г.

Действително забавянето на производството се дължи основно на поведението на органите на досъдебното производство, доколкото делото е връщано няколкократно на прокурора за отстраняване на процесуални нарушения в обвинителния акт. Въпреки това следва да се има предвид, че забавянето на производството също се дължи и на отлагания предизвикани от К., както и поради недопустими искания и жалби направени от страна на защитата.

При съвкупния анализ на доказателствения материал, преценката на настоящия съдебен състав съответства на разбирането на първостепенния съд, че драстичното намаляване на наложеното наказание на К. под специалния минимум заложен в нормата от особената част на НК е достатъчна и законосъобразна компенсация от страна на държавата за продължителността на наказателното производство. Правилен е извода на районния съд, че предявения иск е изцяло неоснователен. Поради това обжалваното решение следва да бъде потвърдено в цялост.

Мотивиран от горното и на основание [чл. 271 ГПК](#), Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 577 от 15.03.2023 г. по гр.д. № 7403 по описа за 2022 година на БРС.

Настоящото решение подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчване на препис от него на всяка

от страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____